

Dániel könyve – hetvenötödik szám

A prófétai párhuzamok: Ézsaiás üzenetétől a jelenkori kinyilatkoztatásokig

Jeff Pippenger

2024-02-08

Amint Ézsaiás a hatvanöt esztendő által jelképezett üzenetet (a hetedik fejezet nyolcadik versét) Jeruzsálem gonosz vezetője elé tárja, ezt a „ruhatisztító mezejénél” és a „felső tó vízvezetékének végénél” teszi, Kr. e. 742-ben. Kr. e. 742 az 1863-as évet jelképezi, mert Jézus mindig a véggel szemlélteti a kezdetet. Az 1863-as lázadás viszont az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnapi törvényt jelképezi, mert Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti. 1863 volt a törvényesen bejegyzett laodiceai adventista egyház kezdete, és ez az egyház a vasárnapi törvény „nagy földrengése” idején pusztán hagyatlik. Miként tarthatná fenn egy olyan társaság, amelyet jogilag az Állam kormányoz (és nem fordítva, hogy az Egyház irányítaná az Államot), a hetedik napi szombatot éppen abban az időben, amikor ugyanez a kormány jogilag megtiltja a hetedik napon való istentiszteletet?

Krisztus szolgálatának kezdetén és végén megtisztította a templomot. A templom első megtisztításakor Krisztus rámutatott arra, hogy a vezetők „az ő Atyja házát” rablók barlangjává tették, ám a templom utolsó megtisztításakor kijelentette, hogy „az ő házuk” pusztán hagyatott nekik. Az ősi Izráel a modern Izráelt szemlélteti. Az adventizmus kezdetén felépítette és megtisztította a millerita templomot, de a végső megtisztításkor, a száznegyvennégyezer megtisztításakor, a laodiceai adventizmust kiköpi az Ő szájából, és ekkor „az ő házuk” pusztán hagyatlik.

Ézsaiás a ruhatisztító mezejénél áll, amikor szembeszáll Akház királlyal. A ruhatisztító mezeje azt a megtisztítást jelképezi, amelyet a Szövetség Követe visz véghez, aki hirtelen eljön az Ő templomába, és Lévi fiait úgy tisztítja meg, mint „a ruhatisztítók szappana”. Ez a megtisztítás az adventizmus kezdetén ment végbe, és a végén ismét végbemegy.

Ímé, elküldöm az én követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek: ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki szenvedheti el az ő eljövételének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhamosók lúgja. És leül, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója: megtisztítja Lévi fiait, és megfinomítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:1–4.

Ézsaiás találkozik Áházzal, fia jelével együtt, akinek neve azt jelképezi, hogy az utolsó napokban „egy maradék visszatér”. A maradék azokból áll, akik „visszatérnek”. Ézsaiás a gonosz Áház királlyal a templom megtisztításának története idején találkozik, amely a millerita történelemben 1844-ben kezdődött, és az engedetlenség miatt 1863-ban jutott lezárásra. Az utolsó napokban a megtisztítás a száznegyvennégyezer elpecsételésének története. Ha a milleriták követték volna Isten 1844-et követő megnyíló gondviselését, befejezték volna a munkát.

„Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódás után szilárdan ragaszkodtak volna hitükhöz, és együttesen követték volna Isten gondviselésének megnyíló útját, elfogadva a harmadik angyal üzenetét, és azt a Szentlélek erejében hirdetve a világnak, meglátták volna Isten szabadítását; az Úr hatalmasan munkálkodott volna erőfeszítéseikkel, a mű befejeződött volna, és Krisztus már eljött volna, hogy népét jutalmának átvételére magához vegye. Ám a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívők közül sokan feladták hitüket.... Így a mű hátráltatva lett, és a világ sötétségben maradt. Ha az adventista testület egésze egyesült volna Isten parancsolatai és Jézus hite körül, mennyire másként alakult volna történelmünk!”
Evangelism, 695.

Az a mulasztás, hogy „egyesülten továbbhaladjanak Isten gondviselésének kibontakozó útján”, 1856-ra laodiceai állapotba juttatta őket, és az 1863-ban bekövetkezett lázadás a pusztai vándorlás kezdetét jelölte meg, amelyet az ősi Izráel példázott, amikor elbukott a tizedik és végső próbáján, s ezért elítéltetett arra, hogy a következő negyven év folyamán a pusztában haljon meg.

Ézsaiás fia hordozza annak ígértét, hogy az utolsó napok végső templomtisztításakor „maradék tér meg”. E „visszatérésüket” Jeremiás szemlélteti, akinek megígértetett, hogy ha „visszatér”, Isten őrállójává lesz. A száznegyvennégyezer azok, akik egy csalódásból tértek vissza.

Akik a száznégyszáznegyvennégyezerhez tartoznak, csalódást éltek át, és Urukra vártak. A millerita történelemben őket az okos szüzek jelképezték, és mind a kezdeti, mind a záró történelemben két bot egyesül egy nemzetté, a Szentlélek kitöltetése idején, az Éjféli Kiáltás ideje alatt.

A gonosz Akház király Júda azon vezetését jelképezi, amely hallani fogja az üzenetet, de elutasítja az Ézsaiás által bemutatott üzenetet, és eközben „megbotlanak, elesnek, összetöretnek, törbe esnek és elfogatnak”. Ők azok, akik „halottidézőkhöz és varázslókhöz fordulnak, akik suttognak és mormolnak”, jelképezve a spiritizmusnak azt a tapasztalatát, amelynek engednek, miközben elfogadják a 2 Thesszalonika szerinti erős tévelygést. Akház Ézsaiás üzenetének Kr. e. 742-ben történt elutasítása egybeesik 1863-mal, amikor Miller üzenetét elutasították. Ézsaiás Millert mintázza, és mind Ézsaiás, mind Miller üzenete a „hét időn” alapult, amelynek horgonypontja Ézsaiás könyve hetedik fejezetének nyolcadik verse. Miller fia (Ézsaiás fia) azt az Illés-mozgalmat jelképezi, amely az utolsó napokban jön el.

Az Áház ellen, elutasítása miatt kimondott ítélet magában foglalta annak jövődölését is, hogy az északi király meghódítja őt, aki az utolsó napokban a modern Róma háromszoros szövetsége, amely felett a pápaság uralkodik.

És ismét szóla hozzám az ÚR, mondván: Mivel e nép megveti Silóah csendesen folyó vizeit, és Recinnek és Remáliás fiának örül: azért íme, az Úr rájuk hozza a folyó erős és bő vizeit, Asszíria királyát és minden dicsőségét; és elárasztja minden medrét, és túllép minden partján. És betör Júdába; elárad és túlcsap, nyakig ér; és kiterjesztett szárnyai betöltik földed szélességét, ó Immánuel. Ézsaiás 8:5–8.

Ézsaiás a gonosz Akház királlyal a felső tó csatornájának végén találkozott, és noha a bibliai történészek és régészek körében bizonytalanság van afelől, hogy a felső tó azonos volt-e a Krisztus

idejében ismert Siloám tavával, Ézsaiás próféciájának összefüggése minden kétséget eloszlat, mert Ézsaiás kijelenti, hogy az északi király Akházra jön, mivel elvetette Silóah vizeit, amelyek csendesen folynak. A „Silóah” az Ószövetségben ugyanannak a névnek a formája, amely az Újszövetségben „Siloám”.

A Siloám tavánál gyógyította meg Jézus a vak embert, és a gonosz Akház király a vak laodíceai vezetést jelképezi, mind 1863-ban, mind a hamarosan eljövendő vasárnapi törvény idején, akik nem hajlandók meggyógyulni. A „Silóah” és a „Siloám” egyaránt azt jelentik: „küldött”; és egy üzenet küldetett az Atyától a Fiúhoz, aki azután Gábielnek és a szent angyaloknak adta azt továbbítás végett Ézsaiásnak, aki elhozta a mennyből „küldött” üzenetet egy vak laodíceai vezetőnek.

A felső tó felől vezető csatorna, ahol Ézsaiás közvetítette az üzenetet, azt a helyet jelképezi, ahol a Szentlélek esője eljut Isten népéhez, amint azt Zakariás látomásának aranycsövei, vagy Jákób álmának lajtorjája is ábrázolja.

„Amit Isten számunkra elkészített, azt Zakariás 3. és 4. fejezete, valamint 4:12–14 ábrázolja: „És másodszor is feleltem, és mondtam neki: Mik ez a két olajfaág, amelyek a két aranycsövön át aranyolajat bocsátanak ki magukból? Ő pedig felelt nekem, és ezt mondta: Nem tudod-e, mik ezek? Én pedig mondtam: Nem, uram. Akkor ezt mondta: Ezek az a két felkent, akik az egész föld Urának színe előtt állnak.””

„Az Úr bővelkedik erőforrásokban. Nincs híján semmiféle eszköznek. Hitünk fogyatékosága, földhözragadtságunk, üres beszédünk, hitetlenségünk miatt, amely társalgásunkban nyilvánul meg, gyülekeznek körülöttünk a sötét árnyak. Krisztus sem szóban, sem jellemben nem nyilvánul meg úgy, mint aki teljességgel kíváncsi, és a tízezer közül a legkiválóbb. Amikor a lélek megelégszik azzal, hogy hiábavalóságra emelje magát, az Úr Lelke keveset tehet érte. Rövidlátó látásunk az árnyékokat szemléli, de nem képes meglátni a túlán levő dicsőséget. Angyalok tartják vissza a négy szelet, amelyeket egy elszabadulni és az egész föld színén végigvágatni akaró, haragos ló jelképez, pusztulást és halált hozva útjában.”

„Aludjunk-e az örökkévaló világ legszélén? Legyünk-e tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak egyházainkban Isten Lelke és lehelete leheltetné bele magát népébe, hogy talpra álljanak és éljenek. Meg kell látnunk, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor áthaladunk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Kéziratkiadások, 20. kötet, 216., 217.

Az „arany olaj” Isten Lelkének üzenetei, amelyek a felső medencéből áradnak alá azon a vezetéken keresztül, amelyet a két aranycső alkot: ezek a Biblia és a Prófétaság Lelkének két tanúja, vagyis az Ó- és Újszövetség, illetve a törvény és a próféták, avagy Mózes és Illés.

„A felkentek, akik az egész föld Urának oldalán állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor a Sátánnak adatott mint oltalmazó kerubnak. A szent lények által, akik trónját körülveszik, az Úr állandó kapcsolatot tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők lámpásait ellátja, hogy ne pislákoljanak és ne aludjanak ki. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonoszság erői teljesen uralmuk alá hajtánák az embereket.”

„Istent megszégyenítjük, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket Ő küld nekünk. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna önteni, hogy továbbadassék azoknak, akik sötétségben vannak. Amikor felhangzik a kiáltás: „Ímé, jön a vőlegény; menjetek ki elébe”, azok, akik nem vették magukhoz a szent olajat, akik nem ápolták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják találni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Önmagukban nincs hatalmuk arra, hogy megszerezzék az olajat, és életük romlásba jut. De ha Isten Szentlelkét kérjük, ha úgy könyörgünk, amint Mózes is tette: „Mutasd meg nékem a te dicsőségedet”, Isten szeretete kitölteti szívünkbe. Az aranycsöveken keresztül az aranyolaj közöltetik velünk. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemm! azt mondja a Seregeknek Ura.” Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak mint világosságok a világban.” Review and Herald, 1897. július 20.

Az az üzenet, amelyet Akház elutasított, az Éjféli Kiáltás üzenete volt, amely Krisztus második eljövételébe torkollott volna, ha Laodicea vezetősége elfogadta volna a nekik 1856-ban „elküldött” laodiceai üzenetet. Az az üzenet akkor hatalmas kiáltássá duzzadt volna, és Isten népe bevégezte volna a munkát, és békességben lett volna. Ehelyett visszatértek ahhoz a hányadékhöz, amelyből megszabadítottak.

Ézsaiás és Áház úgy vannak bemutatva, mint akik a kalló mezejének megtisztítási folyamatában vannak, amelyet Malakiás harmadik fejezetében a Szövetség Követe visz véghez. Jelképesen ott helyezkednek el, ahol a „olaj” (egy üzenet) kiárasztatik Zakariás látomásában, és az utolsó napokban Ézsaiás üzenete Áházhoz a harmadik Jaj iszlámjának üzenete; a hét mennydörgés rejtett történelmének üzenete; annak az üzenete, hogy a nyolcadik a hét közül való; a szőlőskert üzenete; az „Igazság” üzenete, amelyek mind Jézus Krisztus Kijelentésének elemei, s amely az utolsó napokban előidézi a kalló mezeje által jelképezett megtisztítást.

Ez volt és ez ma is a „hét idő” üzenete, amely Miller alapkövétől a szeglet fejévé változik, mert ez volt az első igazság, és ezért ennek kell lennie az utolsó igazságnak is. 1863 egy olyan megtisztulási folyamat lezárását jelezte, amely a harmadik angyal 1844. október 22-i eljövételével kezdődött, és végül 1856-ban eljutott a „hét idő” világosságához. 1844-ben a kétezer-háromszáz év világossága egy olyan kezdetet jelölt, amely ahhoz a véghez vezetett, amelyet a kétezer-ötszázhusz év jelölt meg. A laodiceai vakság azonban a kezdetben és a végben egyaránt megtagadja, hogy meglássa a két látomás kapcsolatát. 1863 annak a megtisztulási folyamatnak a lezárását jelenti, amely mindig bekövetkezik, amikor egy üzenetet feloldanak, és a harmadik angyal üzenete 1844. október 22-én lett feloldva.

Az 1844-ben feltárt harmadik angyal világossága nem egyetlen, elszigetelt világosság volt; az volt az, amire White testvérnő a „harmadik angyal előrehaladó világosságaként” utal. A harmadik angyal előrehaladó világossága 1844-ben kezdődött, és tovább halad mindaddig, amíg a kegyelemidő le nem zárul; ám amikor először megjelent, és amikor végső soron véget ér, a harmadik angyalnak van egy meghatározott próbaideje. Ezek a próbaidők, a kezdetkor és a végén, egyúttal egy olyan próbatételi folyamatot is jelképeznek, amelyet Dániel a „tudás növekedéseként” ábrázol, s amely egyben a harmadik angyal előrehaladó világossága is.

A vizsgálati folyamat kezdetén a próbaidő 1844-ben kezdődött, és az előrehaladó világosság ismeretben gyarapodott, mígnem 1856-ban elérte befejezését. A próbaidő kezdeti világossága és befejező világossága Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verseiben található két látomás, amelyek az adventizmus alapját és központi oszlopát képviselik.

Az első angyal próbaideje 1840. augusztus 11-én kezdődött, és az első csalódással 1844. április 19-én ért véget. Ekkor kezdődött a második angyal próbaideje, és 1844. október 22-éig tartott. Ekkor érkezett el a harmadik angyal, és a harmadik angyal próbaideje addig tartott, mígnem a laodíceai adventizmus 1863-ban elutasította a harmadik angyal világosságát.

A harmadik angyal próbaidejének a millerita adventizmus számára volt kezdete és vége, és a kezdetnek és a végnek ugyanazt kell jelképeznie, mert Jézus mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti. A harmadik angyal előrehaladó világosságának megnyílása a megjelenés világossága volt (a „mareh” látomása), Dániel nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében. A harmadik angyal előrehaladó világosságának vége a szentély és a sereg tiprásának világossága volt (a „chazon” látomása), a tizenharmadik versben. A két látomás prófétailag összefonódik.

Akkor fúvasd meg a kürtöt, a jubileumi kürtöt, a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fúvassátok meg a kürtöt egész földeteken. 3Mózes 25:9.

A kürt, amelynek az engesztelés napján, azaz 1844. október 22-én kellett megszólalnia, a jubileumi kürt volt, amely a hét év szent ciklusát jelképezi, s ez összesen kétezer-ötszázhusz napot tesz ki. Az Úrnak az volt a szándéka, hogy az ősi Izraelt közvetlenül bevezesse az Ígéret Földjére, de lázadásuk megakadályozta ennek bekövetkeztét. Az Úrnak az volt a szándéka, hogy a modern Izraelt közvetlenül bevezesse az Ígéret Földjére, de a lázadás megakadályozta ennek bekövetkeztét. Ha a modern Izrael engedelmes lett volna a harmadik angyal növekvő világosságának, figyelmeztette volna a világot, és az Úr több mint száz évvel ezelőtt visszatért volna.

Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, az Úrnak átalakulást kellett volna véghezvinnie a milleriták között, és ezt az átalakulást az Írások Isten titkaként azonosítják. Ha az adventizmus a harmadik angyal előrehaladó világosságát követte volna, akkor a jubileumi kürt egészen a végig szólt volna, mert azokban a napokban, amikor a hetedik trombita szól, teljesedik be Isten titka. A Jelenések könyve tizedik fejezetében ez a trombita, amely a jubileumi kürt, és egyúttal a harmadik jaj trombitája is, 1844. október 22-én kezdett szólani.

És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állani, felemelte kezét az égbe, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne levőket, a földet és a benne levőket, a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem lesz; hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor megkezdji trombitálását, bevégeztetik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgálóinak, a prófétáknak. Jelenések 10:5–7.

Az 1844. október 22-én megkezdődött próbatisztítási folyamat, amely a harmadik angyal előrehaladó világossága volt, Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik verséből származó világossággal kezdődött, és Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenharmadik verséből származó világossággal ért véget. A tizennegyedik vers feleletével kezdődött, és a tizenharmadik

vers kérdésével végződött.

Ezt a tizenkilenc évet az példázta, hogy Ézsaiás intő üzenete megérkezett Akházhoz, a szó szerinti Júda királyához, az északi és a déli országrész közötti polgárháború idején. Ez a tizenkilenc év azzal zárult, hogy az északi király Izráelt fogságba vitte. Ez a tizenkilenc év az 1844-ben elérkező harmadik angyal érkezésétől az 1863-as lázadásig terjedő időszakot jelképezte. A harmadik angyal előrehaladó világosságát Ézsaiás üzenete ábrázolta.

Az előrehaladó világosság elutasítása véget vetett a millerita mozgalomnak, és abban a próbatételi időszakban a filadelfiai millerita mozgalom átment a laodíceai egyházba. A Kr. e. 742-ben kezdődő tizenkilenc év, valamint az 1844-ben kezdődő tizenkilenc év egyaránt az utolsó napokban végbemenő próbatételi és megtisztulási folyamatot jelképezi, vagyis a harmadik angyal előrehaladó világosságának végső próbaidejét.

Abban a végső próbatételi folyamatban Isten titka be fog teljesedni. A száznegyvennégyezer azok, akik várnak, visszatérnek, és elpecsételtetnek.

Kösd be a bizonyágtételt, pecsételd le a törvényt tanítványaim között. Én pedig várom az Urat, aki elrejtette orcáját Jákób házából, és benne reménykedem. Íme, én és a gyermekek, akiket az Úr nekem adott, jelekül és csodául vagyunk Izraelben a Seregek Urától, aki a Sion hegyén lakik. Ézsaiás 8:16–18.

A harmadik angyal előrehaladó világosságának utolsó napokban bekövetkező záró próbaideje ott kezdődött, ahol a kezdő próbaidő elkezdődött. Akkor kezdődött, amikor Jézus kezét az ég felé emelte, és kihirdette, „hogyan idő többé nem lesz”. Ez a kijelentés 1844. október 22-én hangzott el, amikor a hetedik trombita meghirdette a jubileumot a hetes szent ciklus lezárulásakor. A hét éves ciklus, hétszer ismételve, szó szerint negyvenkilenc év volt, vagy kétezer-ötszázhusz nap.

1989 jelöli a „vég idejét” a száznegyvennégyezer mozgalmában, és 1989 jelöli annak a százhuszonhat évnek a lezárulását is, amely az 1863-as lázadással kezdődött. A száznegyvennégyezer mozgalma a „vég idején” kezdődött, a „hét idő” jelképével, mert a százhuszonhat az ezerkétszázhatvannak a tizede, az pedig viszont a kétezer-ötszázhusznak a fele.

Jézus mindig egy dolog végét egy másik dolog kezdetével együtt ábrázolja, és a száznegyvennégyezer mozgalmának kezdetét a „hét idő” jelképe jelölte meg, miként e mozgalom végén is. A hetedik angyal szavának napjai, amikor Isten titka bevégeztetik, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett „három és fél” nap végén kezdődtek. A Hetedik Trombitaszó, amely egyben a harmadik Jaj is, 2023. október 7-én szólaltatta meg második hangját, és Isten titka most van befejeződésben, miként „megjelentette az ő szolgálóinak, a prófétáknak”. A mozgalom végét a „hét idő” jelképe jelöli meg, miként ugyanennek a mozgalomnak a kezdetét is.

A vég idején, 1798-ban véget ért Istennek az északi királyság ellen érzett haragjának „hét ideje”, és a millerita mozgalom végén a „hét idővel” kapcsolatos igazságok elutasítása jelölte meg az 1863-as lázadást. Jézus a végzetes dolgok végét mindig valamely dolog kezdetével szemlélteti, és az első angyal mozgalma (a milleriták) a harmadik angyal mozgalmát (a száznegyvennégyezerét) szemlélteti. Mindkét mozgalom a „hét idővel” kezdődik és azzal is végződik. Ezt nem lehet

kitalálni.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Azoknak, akik felelős tisztségeket töltenek be, nem szabad megtérniük a világ önkényezettő, pazarló elveihez, mert ezt nem engedhetik meg maguknak; és ha megengedhetnék is, a Krisztuséhoz hasonló elvek nem tennék lehetővé. Sokféle tanításra van szükség. »Kit tanít bölcsességre, és kivel érteti meg a tanítást? A tejtől elválasztottakkal és az emlőtől elszoktatottakkal. Mert parancsolatra új parancsolat, parancsolatra új parancsolat, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kevés, ott egy kevés.« Így kell az Úr szavát türelemmel a gyermekek elé tárni és előttük tartani azoknak a szülőknek, akik hisznek Isten szavában. »Mivel dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, adjatok nyugalmat a megfáradottnak; és ez az enyhülés; de nem akarták hallani. Ezért lőn nekik az Úr beszéde: parancsolatra új parancsolat, parancsolatra új parancsolat; szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, és összetöressenek, és törbe essenek, és megfogassanak.« Miért? — mert nem ügyltek az Úr szavára, amely hozzájuk jött.”

„Ez azokat jelenti, akik nem részesültek tanításban, hanem a maguk bölcsességéhez ragaszkodtak, és úgy döntöttek, hogy saját elképzeléseik szerint munkálkodnak. Az Úr próbára teszi őket, hogy either elfoglalják helyüket, és kövessék az Ő tanácsát, vagy megtagadják azt, és a maguk elképzelései szerint cselekedjenek; ekkor pedig az Úr átengedi őket a bizonyos következménynek. Minden utunkban, Istennek végzett minden szolgálatunkban így szól hozzánk: „Add nékem a te szívedet.” Az alázatos, tanítható lelkület az, amit Isten kíván. Az adja az imádság kiválóságát, hogy szerető, engedelmes szívből fakad.”

„Isten bizonyos dolgokat megkíván az Ő népétől; ha pedig azt mondják: nem adom szívemet arra, hogy ezt a dolgot megtegyem, az Úr hagyja őket továbbhaladni vélt bölcs ítéletükben mennyei bölcsesség nélkül, mígnem ez az írás [Ézsaiás 28:13] beteljesedik. Nem szabad azt mondanotok: követni fogom az Úr vezetését egy bizonyos pontig, amely összhangban van az én ítéletemmel, azután pedig ragaszkodni fogtok a saját elképzeléseitekhez, megtagadva, hogy az Úr hasonlatosságára formáltassatok. Inkább ez a kérdés hangozzék el: Ez az Úr akarata-e? ne pedig ez: Ez — véleménye vagy ítélete?” Testimonies to Ministers, 419.